

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Αντιγόνη»

Το Εθνικό Θέατρο Βελιγραδίου έφερε στο Διεθνές Φεστιβάλ Αρχαίου Ελληνικού Δράματος την «Αντιγόνη». Ίσως η πιο στατική παράσταση αρχαίου δράματος που έχουμε δει. Ελάχιστη κίνηση, απουσία πολυπρόσωπου χορού, το σκηνικό-πολυεπίπεδη κατασκευή που σχεδόν δεν χρησιμοποιόταν. Ο αγών μεταξύ των δύο πρωταγωνιστών – άνισος, με την υποκριτική υπεροχή του ενός μπροστά στην άλλη, με τη σκηνοθετική προσοχή στραμμένη μονόπλευρα. Τα επισημάναμε σε λίγα λειπιά μετά από την έναρξη της σερβικής παράστασης. Όμως ο σκηνοθέτης Γιάνκος Μάρκοβιτς δεν άργησε να αποδείξει ότι τα πιο πάνω δεν είναι αστοχίες, αλλά στοιχεία ενός γερού

σκηνοθετικού συστήματος. Συχνά συμβαίνει στις ελληνικές και κυπριακές παραγωγές αρχαίου δράματος οι σκηνοθέτες να ζωγραφίζουν τα δικά τους πάνω στον κλασικό πίνακα του αρχαίου κειμένου κι εμείς ως κοινό να επικεντρωνόμαστε στην τόλμη και στην πρωτοτυπία τους, καθώς το κείμενο «το ξέρουμε». Ο Γιάνκος Μάρκοβιτς διάβασε και μετέφερε σε μας τον λόγο ως το σημαντικότερο στοιχείο (εξ ου και η ελάχιστη κίνηση), παρότι θαρρετά επέλεγε τι να υπογραμμίσει και τι να αφήσει εκτός. Κι αν μας ξάφνιασε το γεγονός ότι εκτός έμειναν μεγάλα κομμάτια χορικών, αυτό ήταν τεκμηριωμένο με τη μορφή που ο σκηνοθέτης επέλεξε να δώσει στον χορό, συμπτύσσοντάς τον σε μια μορφή, του σοφού γέροντα, και προσδίδοντάς του βάρος με το υποκριτικό μέγεθος του Πρέντραγκ Έιντους. Και ναι, η προσοχή του ήταν στραμμένη στον Κρέοντα και ναι, ο αληθινός αγών δεν ήταν μεταξύ της Αντιγόνης και του Κρέοντα, ήταν η πάλη του Κρέοντα ως ατόμου με την ευθύνη που βαραίνει κάθε ηγεμόνα, ήταν η σύγκρουση των προσωπικών του χαρακτηριστικών όπως η αλαζονεία και η μέθη της δύναμης με το αβάσταχτο και διαβρωτικό βάρος των αποφάσεων για τη ζωή και τον θάνατο των άλλων. Όλα αυτά διαβάζονταν ξεκάθαρα στην ερμηνεία του εξαίρετου Αλεξάνταρ Στρέτσκοβιτς. Ξαφνικά διευκρινίστηκε και το άλλο στοιχείο: το σκηνικό παρίστανε την «έρμη χώρα» στην οποία κυβερνά αυτός που δεν σέβεται τους ηθικούς νόμους, με τα ύψη που ανεβαίνει ο Κρέων να είναι πλαστά. Δυστυχώς δεν μπορείς να μεγεθύνεις ένα συστατικό του συνόλου χωρίς να μικραίνει το άλλο. Έτσι η Αντιγόνη της Βάνια Έιντους ήταν υποκριτικά ωχρή σε μια ανδροκρατούμενη παράσταση.